

ČÍSLO. 36.

KOŠÍŘEKA

VÁNOCE

1990

PROTIVÍN

VYDÁVÁ

T. O. ČERNÝ HAVRAN

PROTIVÍN

I když jsem už starý stačí mi, že se i nadále těším na každé jaro, na rozkvétající stromy a louky, že i nadále mám rád barevné západy slunce a měsíční večery a noci, hučící vítr v korunách lesa. Nadále se v jarním podvečeru toulám v uličkách staré Prahy jako kdysi dávno za mlada, na podzim se brouzdám v parku závějemí spadaneho listí a čichám jeho zvláštní vůni, pořád ještě podnikám turistické výpravy za město-tak jako před desítkami let. Nic z toho mě neopustilo i když jsem se stárnutí po celý život bál.

A tak mě napadlo, že o tom napíši všem kdo jsou dnes ještě mladí a třeba je trápí podobné úvahy, jako jsem nival kdysi dávno já. Aby si nekasili dobrou náladu vyhlídkami do budoucna, byť třeba ještě hodně vzdáleného. Jen jednu radu bych snad ještě přidal: Važte si každého dne, ba každé hodiny svého života, snažte se prožít každou chvíli co nejužitečněji, nejplněji i když třeba máte přechodně sebevětší trampoty. Vše se překoná, vše se smírně vyřeší. Jen chtít, jen chtít!

VANDR Z PRÁZDNINOVÝCH DNŮ

Soryček

Jednoho krásného letního rána s usárnama na zádech, jsme já a táta Shorry vyrazili do Volar. Z městečka Volar po zelený značce na Sněžnou, tam jsme vlastní rukou přišel o další mlíčnéj sub. Shorry mě prováděl krajem jemu tak blízkém s mladých trepských let. Cestou jsme se zdrželi v Arnoštově, protože tam měl táta plno známejch a tak bylo o čem povídat. Cestou na Zbytiny jsme potkali také velmi starého poustevníka o němž táta myslal, že již nežije. Stál, smál se a salutoval... táta Shorry ná zavedl na bývalý kemp T.O. Volnáci, viděl jsem i šerifské křeslo, které vylovili v síni s Voší řeky. Pak jsme šli přes Zbytín a Blažejovice ke Křišťanovickému rybníku, kde jsme se v podvečer vykoukali. Naše kroky dále zaměřily na sříceninu hradu Hus. Vstupní brána se zřítíla a cesta je nebespečná, svlášt v noci, ještě k tomu bez baterky. Shorry mě ukázal i pomníček nešťastného trempa horolezce, který zde spadl se skal a sabil se. Z Husa jsme šli hledat Parafínův kemp, na němž jsme měli spát. Kemp jsme našli a za pořádné tmy. Čekal tam na nás lístek s výstrahou od ochranářů Šumavy. Bylo na něm: "Nerozdělávat oheň, vyspat a do desíti ráno opustit kemp, pod pokutou - 500 Kčs sa osobu. Po probuzení slyšíme přejeje Voší řeky. Vstáváme, balíme a pak znovu rozbalujeme, protože táta si nechal peněženku ve spacáku. Když jsme vše znovu sbalili, brodíme na druhou stranu. Ještě jsem se pro něco vracel a když se otočím, vidím jak Shorry leze hahej do vody, cáká na mně a křičí abych šel s ním taky. Chvilí se zdráhám, ale pak tam lesu taky. Tak jsme saložili první nudypláš na březích Voší řeky u žlutejch skal. Byla to ale ledárna.

Pak jdeme dál po proudu do Záblatí a Kratušina. Samosebou mě táta seznámil s Ringovou, která zde točí pivo v hospůdce. Dál nás vede značka do Buku. Ještě než jsme tam došli, stihla nás hrozná bouřka na Cikánském potoce. Naštěstí byl na blízku most a tak jsme se pod něj schovali. V Buku je pěkná knajpa, horkej grog a pak již hledáme flek na noc. - Ráno vystupujeme na Boubín, kterej nám dává dost zabrat. Byla mlha a tak nikam nevidíme. Sestupujeme na Kubovu huť a pak přijíždí vlak a domů. Trep se mě i Shorrymu líbil a rád si ho vždy připomenu.

.....1990.....
F O L K + C O U N T R Y - tak se bude jmenovat nový časopis, který začne vycházet od ledna 1991. Budou v něm písňové texty, povídky, pamětnické seriály i vždy potřebný humor. Bude nás seznamovat s domácí s hudbou i s country se zahraničí. Bude to měsíčník. No nechme se překvapit jeho úrovní. Bude mít 32 str

Od příštího 37. čísla začneme uveřejňovat - TREMPING NA PÍSECKU - seriál spracoval kamarád Kocour s písecké osady T.O. Černý sup. POZOR již od čísla 37.

Opravdu mít znamená rázně jednat
Seneca.

U SMRTELNÉHO LOŽE.
 „Byla by to, Francku, svanda, abys jim vzal „roha“
 ještě před odpykáním trestu!“
 (F. E. L.)

„Kolikrát už jsem ti říkal, abys v posteli nekouřil!“ (A.)

ČOVĚČE, NEZOUFEJ, TY SEŠ EŠTĚ MLADĚJ
 A MÁŠ EŠTĚ CELÝ PIVO PŘED SEBOU!

„Zdál se mi strašlivej sen: v samoobsluze prodávali pivo v igeli
 vejch sáčcích. Dvanáctku s červeným značením a desítku s
 bílým!“

„Nikdy nepochapím, co tě furt táhne da ty zaplivaný
 hospody!“
 Miroslav Šlejha

TEDA, ŘEKNU TI, ALENKO, ŽE
 TAKHLE KRÁSNÉ MI STROMEČEK
 JEŠTĚ NIKDO NEUSTROJIL!

Cestou na Židárnu na potlach se nám stala obvyklá, i když ne-
příjemná věc. Vlak nám ujel takřka před nosem. Z Čičenic jsme
tedy kráčeli směrem Týn nad Vltavou... a zastavili se ve vsi
Chvalešovice, kde v místní krčmě byla nějaká hospodská sláva.

Místní kulak Holub Václav, popisané číslo 23, seděl proti nám
a neustále šádl, abychom ho nemalovali v póze kulaka. "Zabiju
zabiju"-volal sběhile, a ani Gustík mi nepověřil. "Já jsem kulak
Holub. - Další osobou, mluvící a námi ztěžklým jazykem byl sa-
mosvaný komunista, který chválil esesáky, protože chodili ost-
řihání. Neustále provokoval, sda svými dlouhými vlasy a fousy
nechceme udělat státní převrat. Co máme proti dnešnímu zřízení.

Nedalo se nic dělat. Řekli jsme mu po pravdě, jak je to. Chceme
saložit novou Hitlerjugen a novou říši." A co dál? táhal se
provokátér. "Te necháme chytřejším, my jsme jen láza, která dě-
lá špinavou práci. V tomto duchu pokračoval hovor a heciv nám
neustále připomínal, že nejsme vděční jemu a jemu podobným.

Uplně protikladem této rozpolcené osobnosti byl hostinský,
asi v našich letech, který dříve jezdil a fandil nám. Ptal se
jestli máme hlad a přinesl z kuchyně dva guláše. Samozřejmě
že Šunka sebral oba chody, sčkeliv prohlašoval, že nemá hlad.
Ža jeho ospravedlní nutno říci, že takto učinil se souhlasem
Šlupky, neboť tento má po hloutence, chorobě to dietové. Když se
mělo platit, hostinský řek, že je to v pořádku: "Až budu potřebo-
vat já pomůžete zase vy". Je třeba říci, že nás vůbec nemal.
Nakonec se s námi rozloučil se slovy "kluci držte se, bíte pa-
čoury-ahoj". - A tak sytý Šunka a hladový Šlupka kráčeli zase
směr židova strouka.

.....
- Z V A D L O -
.....

Tak jako každéj rok nastal zase čas, kdy musel vdejit. Na nahěj mod-
řin pověsil svůj barevněj šál a maskáč a šel tam, kde lítaj papírový
drací a voní spadanej listí. Na cestu mu spívaly táhnoucí hejna hus a
v kostrách stromů hvízdal vítr svý rekviem. Zas někdy AHOJ podsime...

Ještě nestačil trůn vyschnout a vychladnout, poslední kytká sklonila
květ a už tu byla... celá v bílém a studená jako led. Přikryla se sa-
hovou peřinou a tak jak vyhnala podsím se své říše, tak vyhnala i pačou-
ry z lesů a strání. Ža to jí díky. Žež právě začíná ta naše draná re-
mantika, sínní trempování a chosení po přírodě. Jenom já a zasněžená
Šumava. V sínních vandrech najdeš krásu a čistotu přírody. To koule
ticha v lese, stáda jelení svěře u krmelců. Kdo nesná krásu vandrů v
sínně, vokrada sám sebe. A proto tě kamaráde svu do krásivé noci, do sapa-
dnejch bivaků a závějí, horkejch grogů a písni co nikdy neumřou...
AHOJ někde na štrece AHOJ v zimě 1991 ...

SHORRY

.....
Přítel je ten, který přichází jako
první, když všichni již odejdou...
.....

JAK VYSUŠIT PROMŮČENÉ BOTY ? - sbírejte pecky od meruňek, broskví a
švestek. Stačí je nahřát v troubě a nasypat do mokřých bot ...

.....
JAK ZAVÁŘOVAT HOUBY VÁČLAVKY? - nakrájíme je pak je osolené osmažime
naplnime do skleniček a savařujeme 90 minut při 95 C - takto upravené
vydrží až dva roky. POZOR. Václavky jsou sa syrova jedovaté ...
.....

Někteří z nás na svých cestách navštívili místa jako Mexiko, Ameriku, Mnichov i Benátky. Bohužel jednalo se jen o místopisné názvy českých vsí a městeček. Mexiko to od nepaměti jsou nedaleké Strunkovice, Amerika je známá trempská oblast u Berouna, Mnichov je nedaleko Zátovic a jihočeské Benátky najdete kousek na jih ve Vodňanech. Málokoho napadlo, že se vše tak rychle změnilo a nemožné se stane možným. Stalo se 17. listopad rozhodl. Stačí mít jen potřebné doklady, pak koupit proviant, nějaký ten peníz, sehnat jízdenky a jet. Sláva-jízdné je pro naši malou výpravu zdarma, díky našim polovičkám co zakají u modré armády. Pak stačí domluvit kterým směrem jet, kdy a čím. Trasa je jistá-přes Austrii do Talánska. Je jasný, že těch pět dní tentokrát věnujeme pátrání po historických památkách-památkách o kterých jsme slyšeli o kterých jsme četli a tím to i končilo. Před rokem by byl takový nápad utopii, či vstupenkou do blázince. Však každé s nás ví, že do 20 kilometrů do vnitrozemí již řádilo VB se svým aparátem společně s pohraničníky. Objevit se ve Velenicích v maskáčích bylo i obzvlášť nebezpečné a odvážné. Soudruzi vždy bděle střežili hranici a okolní kraj před agenty chodci i ostatními kopečkáři. Ale i tady se stala změna. Ostatní drát je smotaný do obrovských špulak, tankový zářivý svíták na hromady a kily s plotů si rozváží turisté jako suvenýry. Bveře na západ jsou otevřeny. Proto vzhůru na cesty. - Ještě jedno povinné pivo na Zastávce a pisešské pacifik je zde. Kdo jede? Žit, Milan, bývalý člen F.O. Minnetaki/ Evža a Květ. Za náma sází jihočeské moře Bezdrav, podvečerní Budvajr i po pravici majestátní hora Klet. Nádražní restaurace ve Velenicích je bez jídla-jen místní pašák nabízí své druhořadé zboží. Nakonec navštívíme soukromou hospůdku u Pavlíčkách. Při večeři sledujeme na zdejším videu jak obrovský krokodýl s chutí pojídá několik lidí najednou. - Ráno ještě za šera se nalodujeme do vlaku směr Hirsbach-Vídeň. V kupé sedí s náma dvojice Španělů. Zjišťujeme, že v Evropě asi sardí všem lidem nohy stejně. Sledujeme sklizeň cukrovky, úhledná nádraží i pořádek v ulicích městeček při trati. Vídeň- vystupujeme na jižním nádraží. Procházíme historickou částí města a vidíme, že i tady je nepořádek. Hodně se to prý svaluje na invaze čechoslováků-ale ti těžko kouří ameriky a pijou plechovkový pivo. Krabiček a plechovek od tohoto sortimentu se zde povaluje dost. Cestou na Prátr stačí Žit polejt pivem vídeňáka, bveře nalézá plnou krabici cigaret-šlíí když sjišťuje, že jsou slušovický-ochutnáváme zdejší eskymo-alintáme u upravených výloh-obchodů-saháme šišen lahodným šumákem. Konečně se na obzoru rysuje obří otáčivé kolo, hlavní to atrakce Prátru. Atrakcí je zde pošetně. Na lidi se sápe možná desetinerovej King-kong, létá tá obrovská gondola a se strašidelných sámků a hradů vyjíždí na vosících zelení lidé. Nadarmo se neříká, že kdo nebyl v Prátru a nejel na otáčivém obřím kole, nebyl ve Vídni. Z výšky 67 metrů sledíme s Milanem na Vídeň. Dobrodružstvím je i zakoupení zdejší kávy/4kavy - 50 vočí/. Prátr je prostě zážitek kterej stojí za to. - Opouštíme místo atrakcí, vydáváme se hledat severní nádraží. Bloudíme nočním velkoměstem, necháváme se osílat od čerta k ďáblu a dokonce jedeme načerno tranvají. Krosny řezou do ramen a nohy touží po odpočinku. Jazyk chrastí v ústech a nádraží sever nikde. Sschodili jsme večerním velkoměstem možná do 13 kiláků. Konečně- jsme na místě. Rychlovlak s názvem Romulus odjíždí až kolem desáté v noci a tak večeříme s vlastních zásob v přílehlém parku. Vedle u křoví právě rozkládá svůj camp vojska bezdomovců a začíná se zde objevovat čím víc arabů a jinejch existencí. kolegové vedle ruší dnešní tábořiště, svoji ložnici a jdou jinam. Padáme taky.

..... obrát

V měsíci lovu nás na oplátku navštívila krnovská osada F.O. S M Y K. Hoši vedeni svým králem Olafem jsou stále ve fajn formě. Nic jim nevadí, že se některým blíží již padesátý křížek. Přesvědčil nás o tom i smykač Long při pověstné soutěži v nafukování balonku. Vyhrál a získal i krásnou cenu v podobě publikace "Dějiny L.M. - Vše bylo podbarveno Jobkovo, Billovo, Židovo, Širovo ky-tarou. Již se těšíme na tyto bodré hochy při příležitosti Olafových narozenin.

Ptá se tramp místního dědy: Mení tu nějaká akurka do města? Je-ale trvá to po ní 3x tak dlouho. Jak to? No po cestě jsou tři

..... noepody

Nádraží sever Vídeň nám připomíná trochu hlavní nádraží v Praze. Buhdík se však zde nepovažují noční hosté nádražních haň, tak jak jsme na ně zvyklí od nás. Rychlík Romulus již stojí na nástupišti, je čistej, vytopenej a hlavně i přesnej. Průvodčí dává do každého kupé hromadu časopisů a novin /zdarma/ a co je nejdůležitější i leták s přesným časovým rozvrhem rychlíku. Cestující ví kde v kolik hodin bude, kam může přestoupit i jiné důležité informace, jisté je že na tyto skutečnosti se může cestující spolehnout. Co si asi myslí turista z Rakous jedoucí naší Volarskou stříelou směr Praha? - Chvíli sledujeme noční Vídeň z oken vlaku, pak znovu srážíme sedačky k sobě a hážeme chrupnu. Kolem půlnoci jsme na hranicích Rakouska s Itálií ve Villachu. Vedle na koleji stojí asi deset traktorů Zetor. Mění se průvodčí - zazní italské gracias/ díky/ a rychlík se doalova řítí italskou nocí do vnitrozemí. Udine, Florencia, Bologna. Zatím vše probíhá hladce. Varování, že v taliánskejch vlcích řadí mafie jsou zatím planá. Mafie se nekonná. Kdeai před Římem vjíždíme do soustavy tunelů. Hlava praská od toho rámusu. Nejvíce je to cítit při vjíždění a vyjíždění z tmavé díry. Jeden z tunelů je pomalu půl hodiny dlouhej, když z něho vyjíždíme začíná se rosednívat. Ženeme se ranní Itálií, pravděpodobně již skončila sklizeň vína a vinice sejí bez hroznů. Stále je sataženo a chvílemi poprchává. Počasí má prostě daleko do pověstného italského. Vedle v kupé řadí tlupa itálů jedoucí na jakési utkání v posemním hokeji. Průvodčí má ve vlaku velkou autoritu - jen koukne a hned je klid. Za chvíli zase buchnou tamtamové písně tunelů. Konečně se za kopcem porostlém cipřiši ukázalo slunce. Však pozor to se již blížíme k Římu. Město je roztáhlé do velké šířky, koleje však přibližují náš dnešní oíl. Řím - hned po vystoupení z Romuluse je třeba doplnit tekutiny v podobě čs. XI šumáků. Po nasypání šuměnky začíná připravak působit jak větší znáte rychle dmoucí pěnou - neznaží to však okolo stojící italové. Zděšení ustupují a s hrůzou čekají co se bude dál dít. XI šuměnky zde prostě sanjaly. Jinak nádraží v Římě má jinej šmak než to ve Vídni. Je to možná i tím, že zdejší obyvatelé mají jinou náuru. Všade je živo, křičí se, zpívá a chvátá. Prohlížíme si desítky čistejch krámků se vším možným, kupujeme mapu a hážeme letní mundúr, zčíná pichlavě pálit slunce. Živá lavina aut před nádražím nás dolova omračuje - všade se řítí desítky aut, motorek, mopedů - mezi tím kličkují kolaři i vozíčkáři - někam spěchá kolona svatebčanů a policie. Všechno to houká, troubí a někam letí. Jinej svět. Za nějakou dobu si zvykáme a dokonce si troufáme přejít přes ulici. Podle mapy neúproaně hledáme bájně koloseum. Koho by napadlo, že ho jednou budeme noci spatřit na vlastní oči a sáhnout si na něj. O co vše nás re žim bolševiků okrádal - o to víc nás překvapuje množství rudejch hvězd a srpů s kladivem co jsou nastříkaný sprej na zdech činšáků v ulicích. Konalo se zde pravděpodobně jakési předvolební období a zdejší komunisti jsou aktivní. Asi neví čemu fandí. - Krása - koloseum je přímo před náma a po zádech proběhne při jemné zamrazení. Prohlížíme si vnitřek stavby a posloucháme vyprávění o její minulosti - je zde totiž i jedna výprava z Brna. Znovu prohlížíme množství vku sných suvenýrů a přemýšlíme o jejich zakoupení. - Jdeme dál. Asi kilometr po proudu aut je další lahůdka v podobě italského parlamentu. Ještě jsme neviděli tolik mramoru při sobě. Ž to českýho človíčka děsí. Avanti. Kupujeme pověstnc italskou zmrzlinu, ještě jednou se ohlédneme na překrásnou stavbu ozářenou sluncem a ztrácíme se ve spleti uliček hledajíc řeku Taveru která nás má dovést k centru katolické církve Vatikánu. Jdeme pak po břehu řeky, ochutnáváme italsk pivo i italskej smog. Z centra města je to pod obydlí sv. otce dobrejch 5-6 km. Chvíli bloudíme pod sdí Vatikánu, až nás dobrý angličan vede přímo na hlavní ná dvoří. Znovu mramor a mramor. Počasí je stále pěkné a nechává té nádheře zvláš se ukázat. Úžas nás znovu ochromuje při prohlídce katedrál. Všade je důstojné ticho, čisto a i příjemný chládek. Nade vším bíí zdejší stráž a běda tomu kdo b se nechtěl podřídít. Chtěli jsme jít dovnitř s tornama, ale pěkně s náma vycouvali ven. Sedíme ve stínu jedné kavárničky při katedrále a hledíme na desítky soch světců co jsou okolo nádvoří - napadá nás tak myšlenka, že by na chvíli mezi sebe mohli pustit i presidenta Havla. Vždyť díky jemu jsme opět svobodní a jam zde. - Labužnice Květa žádá Pizzu - stavíme se proto v jedné malé vinárničce kde ochutnáváme pokrm zdejších domorodců - žit prohlašuje, že ty lívance jsou celkem dobrý. Znovu si dáváme zdejší bier - co naplat pivo sice stojí našich 150 korun ale šizeň zabání. Začíná pršet a lidi na motorkách začínají jezdit s deštníky nad hlavou. Také zdejší specialita, kterejch je zde více, jen se dívat.

Vracíme se zpátky zpět do Říma z Vatikánu. Znovu přecházíme Taveru a po pravici nám zůstává podivná stavba typu pevnosti - je to kostel sv. Angela. Prší. Fanouškové se vrací z mače, křičí po ulicích, ale nic víc - všude se kouří a odhazují se obrovské vajgly - italští hoši voní jakousi pomádou kterou si mažou do vlasů - milenci se líbají odvážně v parcích a znovu hledíme jako syslové na mramorové parlament teď již ozářené refrektory. Znovu nám to nedá a sedáme do malé venkovní kavárny přímo u hlavní křižovatky - dáváme si kávu pikolino a sledujeme jak si zdejší policisté poradí se zácpou na ulicích. Je osm hodin a ve městě začíná být opravdu živo. Platíme a chvíli ještě slintáme když vidíme jak vedle večerí párek asiátů. Co nám zbývá, musíme táhnout dál. - Vracíme se zpět na hlavní nádraží. Zde na nádraží v Římě se sešel snad celý svět, Arabové, černoši, číňani - chybí snad jen indiáni a jsme tu všichni. Kupujeme suvenýry a pátráme kam, že to pojedeme. Buď na sever do Venezie a nebo okolo moře směr Pissa. Nakonec padá rozhodnutí pro slavné Benátky. Problém je však najít rychlík a nástupiště - italové ochotně radí, ale kdo jim rozumí. Konečně zjistíme, že stále se opakující "uno binario" je v italské rychlořeči vlastně pro nás "první nástupiště". - Znovu obsazujeme kupé a naposled vdechujeme atmosféru metropole na Tevere. Vlak se hýbe kupředu, večeríme a pak znovu srážíme sedadla / to je věc / a ještě s jednou italskou dívkou se oddáváme sladkým snům. Kdesi tam na jihu zůstal slavný Řím a vlak se žene italskou nocí vpřed.

Ráno je studené jako psí čumák, ale to nemění nic na skutečnosti, že jsme v Benátkách. Na nohy nás staví horkej čaj v nádražní nálevně a již za chvíli sajem mořské vzduch stříhlej ozásem vodních kanálů Benátek. Sledujeme jak se po vodních silnicích dovedně proplétají motorové čluny, parníčky i pár gondol. Přecházíme přes grand kanál a slunce ne a ne vyjít. Pak se celé dopoledne couráme v uličkách Benátek - teď již konečně víme podle čeho psal Foglar knihy o Stínadlech. Slunce je zde - osáhuje celou tu krásu města na Jadrano. Zjišťujeme, že čepované pivo stojí 5000 lir a pivo v plechovce pouhých 1000. Nás hochy nejvíc lákají obchody s výstrojí US a s loveckými noži. Vše drahé. V přístavu kotví také anglický vojenský křižník, obchodní loď i krásná plachetnice. Nad náměstím sv. Marca vychází znovu slunce a objevuje se obrovské, hejno drzích holubů. Náměstí je rázem plné prodavači suvenýrů. Vcházíme do Džezicého paláce - začíná však příliv a voda se tlačí nad mezi podlahou a tak nám nezbyvá než použít různých místků co bleskově kostelníci připravili. Pozor - na náměstí San Marco zaplatíte až desetkrát tolik než v barech v uličkách Venezie - v ceně je zahrnuta kulisa a atmosféra historického centra. Znovu mizíme vedení Milanem v bludišti uliček, pláček a zákoutí s gondolami. Začíná pravej obchodnickej mumraj - všude se prodává, kšeftuje a i jen kouká. Zelináři nabízejí i spoustu hub václavek co rostou na pavezích i u nás za pouhých 10 000 lir za kornout. V krámku s odznaky vidíme k prodeji i sovětské třídnosti a dokonce i našeho "vzorného vojáka". /příště jistě prodáme/. Přecházíme přes most Pohledů k nádraží a popojíždíme vlakem do suchozemského Venezia-Mestre. Toto satelitní město starých Benátek je moderní obchodní centrum. Nakupujeme potřebné věci, proviant i pár drobností na památku v obchodním domě. Den pomalu kvapí a tak se vracíme zpět k moři, - musíme neboť nám přímo z Venezie odjíždí rychlík směr Austria-Vídeň. - Tentokrát nemáme potřebné štěstí. Vlézáme do vagonu kterej netopí. Co je to platný - noc bude chladná, zejména při přejezdu Alp. Když vlak vyráží, je nám to až líto - po kanálech plovou osvětlené čluny i gondoly a Benátky jsou ještě krásnější než byly ve dne. - Poslední pohled na moře a za chvíli znovu rozkládáme pro nás již tak známou kupé-ložnici. Ve vagoně ve kterém jedeme je zima jako na motorce v prosinci. Netopí se a tak k ránu je na oknech námraza. Vzpomínáme s Milanem - Řezanem na chladné táboření v krutých mrazech v jeskyni u Zábrdí. Noc je konečně za náma a Vídeň nás vítá o něco teplejším ránem. Přejíždíme podzemní dráhou na naše severní nádraží kde za zbytek šilinků kupujeme znovu čaj. Naše cesta po spodní části Evropy pomalu končí. Vlak Vindobona nás pak veze přes smrkové lesy zpět do naší svobodné vlasti. Ve Velenicích dělají celníci namátkovou štáru - nic nenacházejí a tak jdeme doplnit chybějící zásoby sršavého moku do nádražní špejlnky. Co k tomu ke všemu dodat? Cce to více času na cestování, více financí, méně deště a více slunce. Z tohoto vyprávění nelze pochytit všechny příhody po štrece, však sám každý uvidí, až sbalí svoji torzu a vyrazí na cesty po Evropě, nebo možná dál a dál...

Starouš Pedro do sebe obrátil dvoudecák whisky,
zašklebil se na barmana a jako vždy zachrčel:
"Ženský jsou potvory."

Ze druhé sklenici zaklel, setřel whisky s vousů
a sám začal vyprávět:

"Bylo to někde u lupích skal. Opékám alaninu
a boby, když tu slyším vrčení a křik dale v údolí.
Zepadnu pušku, běhám tam a co ti najdu. Indi-
ákn, mladou, krásnou jak obláčekpřry. Ležela tam
ohradinka pěkně zřizená od jaguára. Donesl jsem ji
do tábora a ani mělo ji kufroval. Mayma- leto-
sový květ se jmenovala. Blouhá, černé vlasy a
ty oči, jak na mě vděčně koukala.

Ved tý doby jsem šel jako lord. Mayma mě ustla-
la, uvafila, vypraha a při tom pořád švitořila
a štěbetala... ach jó."

Pedro vytřel slzu z oka a zalil ji další dvou-
decákn. Vtom se vchod zateušil a devnitř vniklo
ohrovné ženské tělo, tělo černooké Indiánky.

V ruce držela dřaštní kostku, kterou ihned
dovedně mrštila po Staroušovi, načež spustila:

"Táhneš ženu, ty neřáde zatracenej, kdo buď
umajvat nádehí, co ochlaste nádešnej ..."

Spravoval jsem díru v barpultu po dřaštní
kostce a dojatě jsem zašeptal:

"Ženský jsou ... přeci jenom ženský."

.....

P O Z O R

Místo Křivoklátské Kříněčnice - nebo Kratušín

P O Z O R

Kříněčnice se zhasřela. Nevěřicně sbourán do rozečtených novín za stělo. Je to
tu černá na bílém. Ano, je to tak. Místo Křivoklátské Kříněčnice nebo Kratušín.
Kraj pod Kratušínem byl vybrán pro stavbu vodního díla - přehrady.

Klavy letí staré fleky, na které nelze zapomenout, camp u Zabržské jeskyně,
Zlatokop camp a veškerá krásná příroda okolo. Jen těžko si nyní sděle
představit, že vše zaplaví voda. Křivoklát se utránil - a co teď

K R A T U Š Í N

..... vobedné slovo !!, srpen

Každá rostlina, zvíře i člověk mají
v přírodě vlastní a osobitý časov.
rytmus a jsou k němu pevně vázáni
nešetřenými neviditelnými pouty ...

T. Šnab.

! POZOR ! Soutěž o "prvního hríbka" stále i letos

Předvánoční vzejšp.

Kadaždý vidy jednou za rok
navítivimo žlatý potok.
Dobný přítok Alanice,
ten nás láká nejvíce.

Letos těsně před vánoci
bylo jako při jara
parta stará ještě za tay
na vlak sedá pospelu.

V Chribolech nás slunce vítá
potom deště potoky.
Voda kolem, voda shora,
škrda nejsou vantroky.

Šlapem blátem, šlapem štuba
náhle začne svítit duha,
stoupá z hlavy kamaráda,
je to zářak, veliká náva.

Zářak zmizel a to brzy,
a batla tešou valký slay,
ne však slay, je to z deště,
co nás čeká dneška ještě.

Návrat bojvá vidyoky smutný
nejtěšší je loučení,
na "lastáves" štraka kašší,
domá šlapem zmožený.

T O M

- BOJ S MATABELY -

Dne 2. dubna 1896 byl Baden Powell na dovolené, když dostal rozkaz k odplutí zpět do Afriky. V zemi Matabelů byl neklid. Matabelové přešly do nových le-
vát, kde ničili původní kmeny. - Oddíly anglické armády vyrasily, aby zjed-
naly pořádek. Městečko Buluway bylo obléháno desetitisíci zfanatisovaných
divochů. Expediční sbor Baden-Powella se jen těžko probíjel kupředu. Na té
to nebezpečné cestě jej doprovázel slavný americký stopař Burnham, který
učil Powella stopařskému umění severoamerických indiánů. - Baden Powell se
každý den vydával na výsvědné výpravy - sledoval pohyb divochů a tak vždy v
zárodku zmařil jejich útoky. Matabelové mu začali říkat "Impeese" - což značí
"vlk který nikdy nespí". - Když oddíl dorazil k pohoří Matopoo, plné jeskyn
sessedlin, porostlých strání, svěřil Powell svoji ostražitost. Stopařil jak
uměl nejlépe a znovu a znovu oklamal protivníka. K Matabelům se přidal i
kmen Mošonů a s počtem 20 000 bojovníků pustožili okolní území. - Angličané
formovali své vojsko, až konečně vyrasili ve třech proudech k hlavnímu útoku
Pevnost domorodců dobyl Baden-Powell lstí. Po dvě noci dal na sousedních ko-
pích zapalovat množství strážních ohňů. Matabelové se domívali, že Angličané
jsou v obrovské přesile a tak se vzdali Baden-Powellově slabému oddílu.
Kraj se pomalu uklidnil a začal opět normální život. Baden-Powell se vrátil
do své vlasti v hodnosti plukovníka.

- STOPAŘSKÉ ÚSUDEK -

Znalost rostlin, kraje, zvyků domorodců to vše sloužilo Baden-Powellovi v je-
ho povolání. Měl tu výhodu, že vždy měl oči otevřené, všude pozoroval, věčně se
učil. Bohaté poznatky pak dovedl velmi vtípně, věcně spojovat a tím i získá-
vat výsledky, které mu byly prospěšny. - Žil ne jedním, ale mnoha životy. To
znamená, že nekonal jen službu důstojníka. Byl zároveň malířem, spisovatelem,
botanikem, meteorologem i básníkem. Vše ho lákalo. Byl to velký chlapec s ro-
zumem zkušeného, uvážlivého muže. Věděl, že chce-li něco provést, musí mít jasný
plán jak to udělat. A tento plán si sestavoval na základě poznatků, které si
opatřil. - Ve všem měl úspěch, čili - jak později říkal ve velkém stáří - měl
krásný život. Dovedl jej vychutnat, dovedl žít, denně začínat znova, denně se
zdekalovat.

část 5

..... Vzpomínka na Medvědí stezku...

TOM

Počítám vteřiny, počítám pražce
jedu zas na vandr, žádná mne nechce
se snáhu u nás už je jen hlína, mokrá, špinavá
já chci bejt u vohně mezi svýma...

Tam v lesích, tichu Šumavy
stratí se špatná náhoda
a nejsem sám, i stromy staletý
vyprávěj, co sažily už sa mlada.

Vypráví kameny, potok, les
o dobách lepších, teď běhá tu pes...
a hlasy drsný budí tě ze spaní
odklid se vodsud, začíná svítání...

Zatím však vedou tě, nesmíš sem křídí
náš hlavaň v zádech a vítr fíčí
nevadí - sa chvíli pustí nás zase
a šlapem dál po starý známý trase

/1974/

.....
JAK DÁVNO JIŽ stará skotská píseň český text J.V. Sládek
.....

1. Jak zapomenout na ten čas, kdy stáli jsme si blíž ?
Jak zapomenout na ten čas, snad, že to dávno již ?
2. Tak dávno bratru můj, tak dávno již,
však srdečně si zapějeme na dávno již.
3. My květy spolu trhaly přes mnohý dol a výš
a šli jsme cestou trnitou tak dávno již.
4. My brouzdali se v potoce zda o tom ještě víš ?
Pak dělila nás mořská hloub tak dávno již.
5. Zde ruka věrný příteli a k mému srdci blíž,
tak dobrou vůli neměli jsme dávno již.
6. Proč s tím se máme rozloučit co každý z nás měl rád,
proč s tím se máme rozejít bez víry na návrat.

REFRÉN po poslední sloce:

To není není loučení, byť chvíl se nás i hlas,
jsme v kruhu pevně spojení a sejdeme se zas .

.....
Guadalcanal americká
.....

1. Vlny bouří, moře větrem dují, loď unáší
vlny v dál, američtí námořníci plují na
Guadalcanal. Kytara si tesknou píseň zpívá
za přísavitu hvězd, jak ta píseň sní, mnohý
s nich to ví, že se nevrátí.
2. Krásná Meredith, ty víš, kdo jel se bít,
kdo plul na křižníku na Guadalcanal .
Krásná Meredith, až zas budeš snít,
tak nespouneš nikdy na Guadalcanal .
3. V tichomořina ostrávkou malém, o kteréz
ty dobře víš, tam ve stínu mlčenlivých palm
stojí prostý kříž. Tam spí mnohý z mladých
námořníků, svůj poslední sen, jak se hvězdy
skví, v tichu večerním, v palmách píseň sní.

Opáno z návštěvní knížky na našem campu na Big Kamejku a z vrcholníhy.

Tak jsem opět jednou tady
nemá to tu žádný vady
jen kdyby to bylo holé
aby bylo vidět v širé pole
Nic nevadí půjdem jinam
v širý svět se já rád dívám
.. jak tak vidím, už je s nima ágen
teď už každý si tu bude svým pásem.

Je tu krásné a pohled odtud je svo-
bodnější než býval. M. Hlaváč .

.....
Z dočtete tyto řádky otočte se po-
zadu- stojí za váma medvěd .

.....
Poblíž vrcholu se spolu poprvé po-
ailovali Š + J .

Už nikdy s českého maku finaký
nábytek.

Svéráznou pohádku zaslal pro zasmání kamarád Richard.

O šípkové Růženke.

V jednom království vládl kdysi král Notorik a královna Alkoholovna. Když se jim narodila dceruška, dali jí jméno Růženka. Královna se totiž v těhotenství nalévala výhradně šípkovým vínem, následkem toho byla princezna od narození celá růžová. Léta plynula jako pivo a když byla Růženka na vdávání shledal král Notorik, že nejen princeznino věno, ale i zámek, ba celé království je propito. Zámecké sklepy byly prázdnou, jen docela vzadu v jednom koutě objevila Růženka starý zapomenutý, pavičinami obalený sud. Svolala radostně všechny obyvatele zámku a v očekávání mohutné pitky otočila pípou. Leč sle se vedle celé společnosti. Onen sud byl do sklepa narafičen slými sudičkami a obsahoval čistý éter. A tak celý zámek usnul a spal sto let.

Po čase se probíjel houštinami mladý nadějný bijec opilců jménem a titulem docent Skála, usilovně hledající pro svou apatjku kořen Antabusovníku. Rozhrnul bujnou vegetaci, spatřil před sebou spící zámek a posléze objevil i pochrupající princeznu Růženku. Jak nesmírnou láskou vdechl jí svůj abstinentsní polibek a hle-všichni se probudili a volali: "Sláva, hamba špiritusu." A slavila se svatba. Ze zámku zbudovali protialkoholní ústav a docent Skála kraluje mu dodnes.

O Smolíčkovi .

Pacholek Smolíček láskyplně pohládl závěr kulovnice a pravil: "Za hory, za doly, můj zlatý parohy na mezistátní výstavu loveckých trofejí poputujete".

Když jsem před lety poznal směr svého srdce, vydal jsem se do přátelského světa, podbíjel jsem kolejnice, byl jsem výpravčím vlaků, nabízel životní pojistku, pracoval jako obchodní zástupce, dělník v ocelárně, balil starý papír, dělal kulisáka. To všechno jen proto, abych se umazal prostředím a lidmi a občas sa-žil tu ohromující událost, že jsem zahlédl na dně člověka perlu. Od té doby mám rád takové lidi, nad kterými se láme hůl a myjí ruce. Vždyť jsem viděl, jak mají na srdci diamantem napsáno to, nač myslí filosofové... Bohumil Hrabal .

Zajímavosti ze Šumavy :

Klet má 125 jasných dnů v roce a často je zde až o 20 C tepleji než dole. Sníh leží nahoře 150 - 200 dní - dole 50 dní.

Boubínská obora byla založena roku 1976-dřevěný plot je dlouhý 24 km a je zde 30 vrat.

Šumavské rašeliny jsou staré až deset tisíc let.

Z ohráňených květin roste na Šumavě: drípatka, lilie slatohlavá, vemeník - prha arnika, vstavače a ve stěně Plešného jezera dokonce převzácný hořec pannamský.

Na hřbitově ve Stačách je pochován Josef Rank/Sep/-byl to legendární slák, co by forman vozil dříví. Dokáže sám postavit převrácenou fúru a při tancovačkách likvidoval rvačky. Zemřel roku 1888-jeho kostru chtělo kořit vídeňské muzeum.

Za okupace byl Javornák nej-horou v českých.

Náhodou se nám dostala do ruky stará mapa dalekých lesů. Jedeme tam na tremp a zažijeme podivné dobrodružství s podivnou šestiprstou stopou. Čí může být? Hora nad náma se zve Umrličí hlava. V noci jsme o mapu okradeni. Za několik týdnů se vracíme zpět do tohoto kraje. Chceme se dozvědět více o hrozném zvuku, o šestiprsté stopě i o zlatě. Rozděláváme oheň jako léčku a čekáme...

Oheň pomalu hořel. Čekali jsme sda se jeho září nechá přilákat neznámé stvoření které nás před časem tak poděsilo svým zoufalým křikem. Rozhodl jsem se, že přihodím do středu ohniště ohořelé větve, to aby oheň dostal znovu sílu. Za malou chvíli jsem znovu seděl s partou a čekal co se bude dít. Les mlčel a začala být zima. Zrovna jsme nechávali kolevat hořící cigaretu, když naším tělem proletěl jako ocelová jehla známý příšerný zvuk, zrovna ve chvíli kdy jsme to nejméně očekávali. Původce tohoto zvuku musel stát někde za ohništěm, tam se leží padlé kmeny letitých dubů. Byla to pravda. - "Tam, tam" - ukazoval kamsi v před jeden z nás. Ale to jsme již hleděli na postavu jakoby vystřelenou s přitímí lesa. Těžko popsat postoj který zaujal tvor u ohniště, těžko popsat hrozné úpění které vydával směrem k nebi. Pak popošel klikavě k ohništi blíže. Byl to člověk. Na sobě měl jakousi na cáry rezervovanou kamizolu, vlasy spleené smolou i potem a spodní čelist visela propadle dolů. Pomalu obcházel oheň a hlasitě dýchal. Byl opravdu bos. Tak jsme se dozvěděli s jistotou, že šestiprstá stopa patří tomuto tvorů. Znovu vydal skřek a zároveň se zahleděl do míst kde jsme seděli. Přime jsme tubli napětím a možná i strachem. Oči neznámého pronikavě pátrali po někom kde zapálil oheň. Zase se ozval skřek a popošel několik kroků k nám. Pinda to již nevydržel a ohtěl utéci kamsi dozadu k mlází. Lesní muho spatřil, vřepjal se sařval na rozloučenou a byl pryč. Tak skončilo naše první setkání s člověkem který zde žije a budí okolnímu světu děs a hrůzu.

Rychle jsme se dorozuměli na tom okamžité uhasit oheň a pryč. Pryč co nejdál od místa setkání, vždyť neznámý mohl být pěkně nebezpečnej a mohl se vrátit. Popisovat cestu nočním lesem nelze. Jediným světlem nám byl bledý měsíc, který se sem tam vyloupí z oblaků. Štváli jsme se na druhou neznámou stranu lesa, do míst kde jsme ještě nikdy nešli. Divokost lesa se změnila v řady pěstých smrčků. Tady jsme se již ořtili lépe. Až k ránu když jsme uléhali do spacáků, jsme si uvědomili do čeho nás esud vlastně dostal. Byl to úplnej horor. Ráno vše probereme a prozkoumáme místa kam neznámej přehl ed ohně. Pomalu sažale drobně poprohávat a v dálce saskuhrat pes- nebo to snad byl vlk. Náš cíl poznat majitele šestiprsté stopy a hrozného zvuku byl splněn. Znali jsme tedy bytest která žije v lesích okolo Umrličí hlavy, poznali jsme, že i v dnešní době se nechá poznat mnoho záhadného a pak hned život dostane jiné obrátky.

Řeho lesa rušil jen zvuk padajícího listí na naše cely. Uvidíme zítra.

.....pokračování

Sametové jaro

Karel Kryl

*Je jaro, větry vanou
od jihu do cely.
Sbohem, či na shledanou,
obecné veselí?
Jsou stromy plné mízy
a někdo jiný sklízí
to co jsme zaseli,
to co jsme zaseli.*

*Ačkoli dozvonilo
poslední zvonění,
přec v srdci temno zbylo
a v duši vězení.
Po vítězství ani slechu
a jiným ku prospěchu
jsou naši ranění,
jsou naši ranění.*

*Jě jaro. Ledy plovou
s narkózou do žíly
a s maskou sametovou
jde ústup zdvořilý
a na mohyle něhy,
mráz uhrabává sněhy,
jež tmu přežily,
jež tmu přežily...*

Společný oheň osad Minnetaki a Volnáků se připravoval se vším všady. Bylo nám jasné, že na campu Zlatokop si nemůžeme dovolit nějakou mamutí akci, te proto, že Zlatokop leží na rozhraní chráněné oblasti a také proto, že ze strany V.B. a pomocníků z okolních vsí je o nás zájem. Ať se dával pozor, jakýkoliv stejně jsme později vyhořeli, ale to neplatí o tomto ohni který se konal 8.10. 1977. Placky do soutěží dělal kamarád Hejkal a jako tradičně stály za te. Listopad vyzdobil okolní stráně barevným listím a zařídil i netradičně fajnové počasí. Schází se nás zde asi 35 kamarádů. Až se západních Čech z Mariánských lázní přijel kamarád Kačer. Večer jako tradičně se u táboráku hraje až do ranních hodin. Soutěže jsou konečně obsazeny a takto končí: Překážkový běh : 1. Shoory-Hejkal - Soutěž lévice - 1. Shoory-Hejkal
 Boj na kládě: 1. Řesan. 2. Žit. 3. Bejk. - Ještě je sehráno fotbalové klání na prostranství campu. Přijela i pražská osada Faraon. Setkání zde na břehu Vosi řeky se povedlo a již se každý těší na jarní dny příštího roku. Je domluveno, že zde znovu vzplane oheň. - Konec roku 1977 se kvapem blíží. Šerif Žit opustil stezku svobody a přidal se k několika ženáčům v osadě. Vše bylo oslaveno v bungalovu u nádraží /podával se guláš dle šání/. - Šťastně se i mimo jiné Vánočního pochodu na hrad Helfenburk, který pořádají vedáci z nedalekých Vodňan. - Popisovat několik dalších síaních vandrá do okolí Zábřdí není asi třeba. Vždy nechyběla notná dávka romantik a legrace. Přespává se většinou na Zlatokopu, ale i na campu T.O. Minnetaki u Jeskyně. Bohužel díra do skály se stává čím dál více známější a tak někdy musíme vyklízet nepěšák s lůna sluje, ale i tak sem rádi jezdíme. - POZOR - Je tady rok 1 9 7 8. Silvestr již po druhé slavíme v taverně u populárního Podejručky /bar Nečas/ Účast se 40 kamarádů z Protivínska, Písku, Prahy aj. Výzdoba znovu Hejkal. Hned po veselé prožitém silvestru jedeme ven. Tentokrát si sebou bereme veselá prkýnka/lyže/. Účast je dobrá: Bejk, Žit, Tom, Kapka, Šuma, Šunka, Bob, Řesan a Votrava. - Trasa Zbytiny - Hlašejevice - Drslavice. - Nejlepším lyžařem byl vyhlášen Tom. Spíme ve sněhové noci dole u řeky a ráno jdeme severní stěnou na Prachatice. Utahaný ale i šťastný dorážíme domů - těšíce se na další sněžnou výpravu. - Trochu si i zasportujeme. Poblíž ležící fotbalový klub Hlaník Milenovice nás láká k fotbalovému klání. Výsledek je sice pro nás zdrcující, ale pokaždý asi nelze vyhrát. Milenovice: S.T.O.P. - 6:1. - Hodně v té době sasaňují do našeho trempského života rodičovské starosti. Nedovolí jet anohdy ven. Ale vše je v normě - každý z nás ví, že pokud bude mít o trempování zájem vždy se vše nechá všelijak skloubit a nějaký ten víkend jet ven. - Začíná se také proslýchat o spojení osad v Protivíně. Diskutuje se u Podejručky i u táboráku na Skalkách. Někde je pro druhý rasantně proti. Zatím je tedy vše při starém a každý se těší na jarní oheň na Zlatokopu. Ještě stačíme pár vandrá směr pošumaví /na jedné štrece vzniká básnička zde otištěná/ jeden na pomalu saponínající Židovu strouhu k Bechyni a JARO - 1978 je tady. Jak to vše depadlo si povíme příště.

AHOJ.

- K HORNU -

Sbalil jsem si svoji tornu a chtěl rásit někam k Hornu vlak však jel než do Zbytiny sníh padal - tak tu spím.

Tady někde chodil Hasil tak si to dál i já hasím okolo skal hradu Hus v nohách už mám cesty kus.

Hurá - již se blíží moje chvíle
 už jsem blízko svého cíle
 v Kratušíně kamarádi
 uvidí mě k sakru rádi.

Smůla, k čertu to je srada
 strana rudejch v šenku sítě spráda
 kamarádi jistě tam
 nesedí u kytar.

. Ž.

Otec jedl neuvědčí guláš a mezi soustvy šlístil colt. V zoraň je třeba pečovat. / rodině panovala tobra nálada... as pojednou vstoupil do místnosti syn. Otec vyskočil, prastil lžící o podlahu a vyčistěná pistole spadla do guláše. "Jak to vypadá ty zarebáku?" krízala hlava rodiny, takhle chceš jít mezi lidi? "Copak do slušný společnosti se chodí bez coltů? Co to máš na nehouch šibeníčníku? Snad nejdeš mezi lidi v bačkorách?"

Co jsou přeci originál polobotky. Vysvětluje syn. Co-cowboyové odjakživa nosili páličky? lamentoval otec. Iouane tě do lejtka chřestýš a co potom? Měna v takovej slupce trpí, to je jasný. A taky na tebe nevidím kostkovanou košili. Jeď se nosí bílý tati. Kránil se zuby nenty syn. Co není praktický, aini otec. Jsi v ní dva tři měsíce a je špinavá, a co až tě postřelej. Mě už postřelili seduskrát a pět kulek máš ještě v těle. Ale kdepak vy zladí nevíte co je to nálehtilá zábrava. Ani poker se už nehraje. Šechny bych vás nechal posavírat do polepševan-odplivl si otec.

A co to máš k sakru na ty košili? Konec přeci není šátek... Co je tati kravata - řekl syn. Slyšelas smínko-šrozil se otec. Matka pokrčila rameny a pronesla tichým hlasem: Povídala paní Marisonová, že jejich Joe to taky nosí, prej je to zeda... Joe je narušenej element-bouchnul otec do stolu, až colt vyskočil s guláše dva decimetry nad stůl. Vyrostl v rozvrácenejch poměrech-protože starej Marison je zákejš. Přestřelkám se vynajšá, whisku si ředí vodou a manželce v šivotě nenatlouk. Ale já nic takovejch věcí doma trpět nebudu... Jak se obrátil a veškerou otcovskou autoritou k synovi .. "Same"- okamžitě se převlíkni. Vezmeš si fifle, kostkovanou košili, stěseň a pás s coltem a vestu z hadích kůží. Mádeš chodit jako pořádněj šlevěk a syn pořádnějch rodičů. Z myho syna nesíš vyrůstat šákej kašpar s kravatou.

K O Ů S Ě U K Y L

Na silnici ze Šbytiny do Volar stával kdys, na místě kde se schází pešinou k hradu dus starej hřbitov. Už ani nevíme ke které vai patřil. Ale to je jedno stával tam. Pak někdo rozhodl ho zrušit. neska po něm není ani památky. Jednou, již za večerního šera, jsme se škrábali z trosek hradu směrem na již zmíněnou ves Šbytiny. Ze stromů padalo na hroby listí a věnde byl klid jako bejvá na podzim. Samosebou, že jsme chtivě hřbitůvek u cesty navštívili. Frolést rozpadlou zdí nebyla tak velká dřina. - "Jé, podívejte tady je otevřená brobka"- pravil Linda. A opravdu, náhrobní kámen byl usinut stranou a šikmá černá díra nás lákala k nakouknutí. Někdo anad zapálil voskovou kytku a věnce a hodil jí dolů do hrobu. šrůza nás obestřela. V rozbité rakvi ležel umrlec a hleděl přímo na nás... P Ā Y Ů rychle P Ā I Ů. Ve vai měla hospoda savšine a tak jdeme spát ke spalenci na ílek u feky. Ale všichni stále vidíme tu hrůzu v otvoru na křehové, rofád se to vrací. Zesalu usínám, když tu vidím, jak se ke mě krade jakási postava. šuchá tráva tuští pod opatrným i kroky. Jeem stracen - umrlec je tady. Cítím tlukot srdce až někde ve špičkách u nehouch. Proč jsme jen na ten hřbitov lesli. Še, nebyl to šádněj neboštik, al věčně šisnivej esadník šunka. Čhtěl mě tipnout posledního lahváde protivínaky desítky ze šracáku...

Čtvrt století osady, to už je safra výročí. Hodně jsem se těšil na starý pařdy z Jižní stopy. Těšil jsem se na Dědka, Drobečka, Čombeho i na Hadici . Do Třísova a na flek jsme se dostali v pohodě. Obloha se mračila a tak jsem zbudoval přístřešek v blahé naději jak budu v suchu. Báh ví- který čert mi našeptal jít se podívat na hrad "Dívčí kámen"-důvedem bylo i soukromé bystro v podhradí. Už cesta tam slybovala dobrodružství. Nechal jsem se slákat ukazovatelem-bystro 500 m - po kilometru chůze jsem narazil na další cedulku - bystre 300 m a šlapal další kiláček. Zřejmě roztomilá návnada od majitele provozovny. Námahu z cesty vyvážilo pěkné posezení při kytaře Podkováků. Čas utíkal a bylo nezbytné se vrátit na flek. Vyrazili jsme společně, ale při mých 110 kilech mi ta holata omladinaká utekla. Nevadí, povídám si, však i já dorazím. Vezmu to zkratkou a budu tam co nevidět. Neměl jsem šťastný den. Začalo lejt a rychle se stmívalo. Nakonec jsem se zamotal na úplně jiné pěšičce, která končila v oranici. Liják sílil. Chtěl jsem jít brázdou přes pole, ale ta se naplnila vodou. Stratil jsem ve tmě svou bundesver-čapku. Na sobě jsem neměl suché nitky, suché nejsou ani trenýrky a bejt slaboch tak bych asi začal volat o pomoc. Konečně jsem se dočvachtal na konec pole, ale přes les b světla jsem se neodvážil. Zrovna když si tak říkám "takhle končí život zále- sáci" a naposled vzpomínám na kluky z osady vrazím hlavou do stojky zastřeše ného posedu. Sláva-jsem zachráněn. Vylezl jsem nahoru, bylo tam sucho. Mokrou bundou jsem uupal průzor a prodrkotal celou noc jen v mokré košili. Cigarety i sirky jako hnůj i hodinky přestaly ukazovat. Hrozné. Lehnou si na lavičku šlo jen s největší námahou a se skrčenýma nohama-nebo je vystřčit ven průzor na déšť. Brala mi do nich křeč. Že ty posedy nedělaj trochu větší. Snad se mi podařilo usnout, začalo svítat a já dokonce oschnul. - Ráno jsem dorazil k oh a marně vysvětloval svoji anabázi. Všichni se smáli mojemu novému veselému v právnění. Dopálili mě, protože jsem se ocitl v podezření, že jsem zůstal v bufe. Byl jsem totiž oproti nim úplně suchý. Jak je vidět, každý zlo je k něčemu do- rý. Můj igelitový přístřešek byl vodou zcela zničený.

Víte-že na celém světě je víc než 16 milionů skautů a 8 milionů skautek. V USA - 3.800 000- v Indonézii 2 milions . V Evropě je nejvíce skautů v Anglii a to asi 670 000 tisíc.

0000000

ZA CHVĚLI JE SILVESTR

00000

Trampe byl jste už někdy předtím trestán?
Kdepak- vždycky až potom ...

Proč si bereš dvoje plavky Šunko ?
Protože je studená voda.

Dneska na mě po dlouhý době stará zase pro-
mluvila- a co tě povídala- ?
Co? Abych držel hubu.

Hele Pindo, akož šerifovi pro
pivo, ale dobře vymej džbánek
včera v něm byla voda...

Ještě jsem neviděl tolik su-
chejch hub jako v neděli.
Kde? - U Nečasů došlo pivo.

Čím je nám tramping ?

.....

Slovo tramping všude na světě znamená pouze všední putulku od místa k místu za odvílkovou prací. J nás zdomácnělé jméno značí tramping specificky beskoalovenský, volně nazírané: toulání přírodou a zkouzlení romantikou. Běda se mái dobře postímanout, co všechno nám náš tramping dává, čím nás zaslouchá je. Je to teplo, sečt léta za slunného léta, víde borovic za poledne, podvečer ní opar v lukách a libežnou hudbou splavů. Suráčení aromu ve skalách a buňující dešť v horách. Je to bezankové nebe a nofici divizny ve straních. Jmanná víně laskavce sledující rážky nad potokem. Krodění trvou vysokou pjea s rosou jako perly. Jsou to noci, měsíčné, které válnáse v záři úpláku nebo zase noci pod dusnými kračny. Mže to být i strhující vedro nebo zase smoray arás do kosti. Také tónějšivý vánek se vzdálenou hudbou zvaná. Jsou to šedonodré dáčky, kdy ani nevíse co nás na konci čeká. To všechno je na svých toulkách poznáváme, i strach a někdy se rádi bojíme. Jsou to i desít kilometrů v nobách s plnou poláí. Kosvodná řeka a odvážnou první plavbou kanoi. Vřesový souarak s nachovým horizontem nad údolím. Svítání se zpěvem ptáří. Je to smích a legrácky kamarádů v partě i za osadách. Překonávání obtíží a zas slevné spočinutí. Probuzení v lesním království. Povzbuzení pro práci fyzickou i duševní. Je to láska k rodnému kraji. Láska k sofi l. sů a řekami v údolích, kde čekají campy s patinou dávných kamarádství, nebo naše osady, které nemají nikde obdoby. Jejich melodie mají pro treapa nedotílné kouzlo. Mluví z nich láska k přírodě, láska k životu i k člověku. Zapomíná se při nich na všechny nesnáse a probouzí v nás všechno to nejlepší. Jeno může člověk být schopen. To všechno je náš tramping a ještě mnoha ví jeho podstatou je kamarádství jednoho k druhému. Být dobrý, ohleduplný, a noci ochotný kamarád. Chápat druhého v jeho slabostech i kladech. Kamarádství je ten nejsilnější aložkou našeho trampingu. Je to nejen kamarádství a láska k přírodě, ale ještě něco daleko hlubšího, jakási přípravná škola k vytvoření silných, ušlechtilých onarakterů, soběstačnosti, sebekázně. Člověk trampský všude na cestě, v osadách a hlavně c ampech v záři onné při naší písni cítí: kamarádi, je si s vámi dobře, jsem doma ! S vámi prožívám vyaněná dobrodružství, při vás jsemjší záři hvězdy nad hlavou a slunce vstává s živěji. - Vidět krásu a chápat ji - to vše nás učí tramping a budí nu se to čest.

.....
Foto napsala v roce 1968 Zlavia Brochenová.
Je tramping i dnes ještě takový? Odpovězte si všoci sami.

Vzpomínka Ji: Běda Vánoc bývá dobou vzpomínání na kamarády i dobré lidi kteří již nejsou mezi náma. Jedním z takových lidí byl i otec kamaráda Toma. Od osadníka Toma jsme věděli, že jeno táta má velký zájem o naše trampské dání a přečte si i rád naši voší řeku. Byl to vášnivý turista a bývalý sokol. Být o něco starší, jisté by jsem bral jeho toulky po okolí Frotivína, ale i dál na Šumavu. V městě noc novorů nebylo, na pozdrav odpověděl milým isměvem, ale v lesích kabině, či píseckých hor, při houbových výpravách to bylo jiné. Při náhodném setkání vždy popovídal, poradil, oříš dej do vody poroste dál-sbírejte holubičky jsou dobrý- nehofe a rozhledny rostou hadovky/- pan Staněk byl totiž uznávaný ekolog. Stáří nevěřivilo jeno postavu, ale ne duši. Stále vyrášel do svých "hor" kde v lemních tičinách jisté nacházel to co potřeboval. Věřte tomu nebo ne bylo nu 80 let. Správa o jeho smrti zasáhla mnoho lidí. Mude chybět nejen Tomovi, ale jisté i lesům i lidem co ho snali.

.....
A O T Ě J ... víte co to je ?

Stání pro tuláky, trampy, vodáky

Ades - V populárních ROZDÁ. ŽSČČA.

.....
Jenasej zpytky jidla do onné, pološ je na zem. Vy sítra odjedeme a jiní lidé přijdou a snedí je. Jáci lidé? Resonák přijde, jesovec přijde, vrána přijde, myš přijde a když myš neprijde, aravenec přijde. V tajse tak chodí mnoho lidí. Jsou stejní jako my, mají však jiný kabát. lovec šárzu žala.

OD LEVA :
BETLEM - BILL
GRIZLLI - PUTNA
MIRA - ŽIT-
ŠUNKA

ŠPALENEC
• 1973

CAMP
VOLNAKŮ

FOTOKRONIKA - 23